

Tarikatlar ne zaman sızmaya başladı

06.08.2020

Çağdaş demokrasilerde ordu ile siyaset karşı karşıya değildir. Birbirini tamamlar ve uyum içinde üstelik sinerji oluştururlar.

Türkiye’de ordu-siyaset ilişkileri gitgelli, zigzaglı olageldi. Osmanlı’dan beri... 31 Mart gerici ayaklanması ve ayaklanmayı bastıran, içinde Mustafa Kemal’in de olduğu Mahmut Şevket Paşa komutasındaki Hareket Ordusu siyasi ve askeri belleğimizde yer eden önemli gelişmelerden birisidir. Öncesi de var; Saray’a bağlı olarak yıllarca faaliyette olan Yeniçeri ordusunun lağvedilmesi önemli bir gelişmedir.

Türk Devrimi, Fransız ve Rus Bolşevik Devrimi gibi özgün bir devrimdir ve bu devrim kuşkusuz Mustafa Kemal Paşa liderliğinde Osmanlı’dan süzülüp gelen Paşaların örgütlediği Jöntürk geleneğinin devamı niteliğindeki İttihat ve Terakki’den kopuşan genç aydın ve askerlerin eseridir.

Konuya tam girmeden, Kurtuluş sürecini açan 1919’dan sonra 1920’de Meclis’in kurulmasıyla Osmanlı Paşalarının başında olduğu sınırlı ve bölük pörçük ordu unsurlarına eklenen vatan evlatlarıyla, yerel seyyar kuvvetlerle, efelerle, millici çetelerle giderek işgal güçlerine son yumruğu indiren bir orduya dönüşen gücün nasıl bir inisiyatifle donanmış da olduğuna bir mim koyalım.

KORUYUP KOLLAYAN ORDU, BUNA TEŞNE SİYASET

Tek partili Cumhuriyet döneminde daha önce kaleme aldığım gibi ordu-siyaset ilişkisi Mustafa Kemal Atatürk döneminde 1926 sonrasında stabil seyretmiş, bunda liderin kült kişiliği önemli rol oynamıştır. Keza İsmet İnönü döneminde de Fevzi Çakmak’lı istikrar sürmüştür. Ancak sonrasında çok partili dönemde farklı hükümetler döneminde askeri müdahaleler cereyan etmiş ve ordu-siyaset ilişkisi sıklıkla bir gerilim alanına dönüşmüştür. Türk Devrimi’nin lokomotif unsuru ordu, siyaset ile ilişkisinde rejimi koruyup-kollayan bir pozisyon alırken siyasetin de işlerin içinden çıkamadığında askere düdük çalması için ricacı olduğu bir vakıadır. Kısaca, Türk Devrimi ile ortaya çıkan rejimin çağdaş bir çoğulcu demokrasiye evrilme sürecindeki ordu-siyaset ilişkileri sancılı seyrettiği gibi giderek daha da gerilime sahne olmuştur. Nitekim “gaz sıkışması” dönemlerinde askerin yönetime el koyması bir ‘çare’ olarak gündeme gelmiş ve 27 Mayıs 1960’tan itibaren süreç içerisinde başarılı ve başarısız askeri müdahaleler gündeme gelmiştir.

ASKERİYEDEN İLK MÜDAHALE: 27 MAYIS 1960

27 Mayıs 1960’ta DP iktidarının Tahkikat Komisyonu vb. “demokrasiye son verme hamlelerini” de fırsat olarak değerlendiren askerler hiyerarşi dışı alışılmadık, daha doğrusu hiç görülmedik bir müdahaleyle Millî Birlik Komitesi olarak yönetime el koydu. Görece halktan, bürokrasiden ve üniversite hocalarıyla öğrencilerinden de destek bulan bu girişim, sonunda yeni bir anayasa ile sivil çoğulcu parlamenter sürece evrildi. Kapatılan DP’nin yerini AP ve YTP aldı. Askerin gölgesinde, Silahlı Kuvvetler Birliği’nin gözetleme kulesinden memleketi izlediği süreçte Türkiye ilk koalisyon hükümetini kurdu ve İsmet İnönü’nün koalisyon hükümetleri birbirini izledi.

TALAT AYDEMİR'İN ÇIKIŞLARI

27 Mayıs'tan sonra Albay Talat Aydemir'in 22 Şubat ve 21 Mayıs 1962'deki başarısız hiyerarşi dışı askeri müdahale girişimleri var. Birincisinde affedilip emekliye ayrıldı ama ikincisinde E. Alb. Aydemir ve sağ kolu Sv. Bnb. Fethi Gürcan idam edildi. Bu gelişmelerle Harp Okulu'ndan öğrenci tasfiyeleri ve tutuklamalar beraberinde geldi.

9 MART VE ONU KESİP GELEN 12 MART

Askerin ikinci müdahalesi bu kez emir-komuta çerçevesinde 12 Mart 1971'de "anarşi ve teröre son verme" gerekçesiyle gündeme geldi. Müdahale aslında 9 Mart'a endeksli hiyerarşi dışı ve sivillerle de işbirliği içindeki bir askeri müdahaleyi kesme amacı taşıyordu. İktidardaki AP'ye karşı yapılan müdahale sonunda 61 Anayasası budandı ve yaklaşık iki buçuk yıllık ara rejim sonrasında 1973 sonbaharındaki genel seçimlerle yeniden çoğulcu parlamenter demokrasiye dönüldü. Bu dönem, Süleyman Demirel'in "şapkasını alıp gittiği" dönem olarak tarihe geçti. Bu süreçte 9 Mart'çıların tasfiyesi yanında çok sayıda ordu mensubu ve radikal soldan, aydınlardan ve bürokrasiden tutuklamalar döneme damgasını vurdu.

12 EYLÜL 1980: "BİZİM OĞLANLAR..."

Üçüncü askeri müdahale yine emir-komuta çerçevesinde ve "kardeş kavgasına son verme" gerekçesiyle yapıldı. Müdahale öncesinde 1977-80 arasında sıralı kıdemli orgeneraller emekli edildi ve vasat Evren'in önü açıldı. Evren de; Amerikalılar tak emretti, şak yaptı! 12 Mart gibi ABD'nin bu kez daha güçlü güdümünde gerçekleşen darbenin unutulmaz repliği "Bizim oğlanlar başardı" oldu. 12 Eylül, 27 Mayıs'ın kalıntılarını da bertaraf etti, kurucu parti CHP dahil olmak üzere siyasi partileri kapattı ve "katı" bir anayasa yaparak üç yıl sonra denetimli, yasaklı bir seçimle 'çoğulcu parlamenter demokrasiye' geçildi. Yalnız burada bir mim koymadan olmaz. 12 Eylül öncesinde dönemin Cumhurbaşkanı Korutürk'ün onca gayretine, Abdi İpekçi gibi bir başyazarın çırpınışlarına karşın Ecevit ve Demirel demokrasi için bir çıkış yolu bulamadılar. Oysa o çıkış yolu hızlı bir manevrayla "büyük koalisyon" olabilirdi. 1991'de yapılan bu iş, o zaman yapılabilseydi keşke. Keza, Korutürk'ün görev süresinin nisanda sona ermesinden sonra uzun süre Cumhurbaşkanı seçemedi Türkiye. Oysa, Korutürk için CHP ve AP uzlaşmayı becermişti; yine bir isim üzerinde uzlaşma olabilirdi.

27 Mayıs'ta DP'li siyasetçiler ve parlamenterler, hükümet üyeleri tutuklanıp yargılanırken ve talihsiz şekilde Başbakan Menderes ve iki bakanı idam edilirken 12 Mart'ta Deniz Gezmiş ve arkadaşları, üç solcu genç acı bir şekilde idam edildi "üçü üç" nidaları arasında; yüzlercesi de sokak çatışmalarında ya da kırsal kesimde öldürüldü, yüzlercesi de tutuklanarak hapse atıldı. İstanbul'da Ziverbey İşkence Köşkü ve Selimiye Kışlası; Ankara'da Mamak Muhabere Okulu ve Yıldırım Bölge bu dönemin simge mekanlarıydı. Bu süreç 74'teki Ecevit koalisyon hükümetinin "af kanunu" ile tamamlandı. 12 Eylül'de ise "devrimci" ve "Ülkücü" kesimden elliye aşkın genç idam sehpalarında can verdi. Yüzlercesi çatışmalarda öldürüldü. Çok sayıda üniversite öğrencisi, aydın, sendikacı vb. tutuklandı ve kamusal haklarından men edildi. Askerin kontrolündeki Emniyet'te işkence vakayı adiyeye haline geldi.

ORDUDA CEMAATÇİ KIPIRDANMALAR DÖNEMİ AÇILIYOR

1980'li yıllar 'cemaat' görünümlü melanetin şeytani bir planla ve Amerikalıların istihbari faaliyetinin bir parçası olarak askeriyede de bir gün "kılıcı çekmek" için örgütlenmeye başladığı yıllar oldu. Nitekim bu süreç 15 Temmuz 2016'ya kadar yürüdü. FETÖ'nün kılıcı çekmek için hazırlık yaptığı basında açıkça yazsa da aylar önce, bu süreç 15 Temmuz'a nasıl geldi, gelebildi hala bir kocaman soru işaretidir. FETÖ'cü askerlerin ülke çapında bir askeri darbe girişimini nasıl örgütleyebilecek hale geldiği, genelturmay başkanını dahi esir alabildiğinin şaşırtıcı fotoğrafı ilginçtir.

AK PARTİ'NİN ÖNÜNÜ AÇAN YENİ TİP MÜDAHALE VE SONRAKİ ÇALKANTILAR

Tabii 15 Temmuz öncesinde bir tür "balans ayarı" niteliğindeki ancak öngörüsüzlük ve acemilik kokan 28 Şubat 1996'daki dolaylı müdahalesi var. Buna "yeni tip müdahale" demiştim. 28 Şubat'ın karakteristiği bildirimler, raporlar, brifinglerdi. Ordu bir siyasi parti gibi, bir kuvvetli baskı grubu gibi çalışıyordu ve ortadaki siyasi boşluğu dolduruyordu. Bir

çeşit kamu demokrasisi ve diplomasisi dönemi de diyebiliriz belki buna. Şimdi geriye baktığımızda, aslında ordunun daha "millici" duran Erbakan'ın tasfiye edilip yerine "yenilikçi" sıfatı yakıştırılan ve sözde cemaatin ilişitirildiği kadroların öne çıkarılmasına çanak tuttuğu; ABD'nin de ilgili tüm unsurlarıyla bu süreci "ılımlı İslam" adına desteklediği, manipüle ettiği bir vakia olarak bütün çıplaklığıyla gözüküyor.

Sonra da 2007'de "e-muhtıra" olayı var Dolmabahçe'de "sırta kadem basan". Ak Parti'nin ilk döneminde bazı kıpırdanmalar ve memnuniyetsizlikler olsa da bir askeri müdahale girişimi olmadı fakat hükümet beraber yürüdüğü sözde cemaatin asker-polis-yargı ayağının kumpas davalarına göz yumdu, çanak tuttu.

"İTİ İTE KIRDIRMAK"

Böylelikle TSK'daki geleneksel Atatürkçü general ve subaylar tasfiye edilirken komuta kademesine FETÖ yerleşti adım adım ve nihayet 15 Temmuz'da harekete geçtiler. Bu kez FETÖ'cü general-amiral ve her rütbeden subay ve astsubay tutuklandı ve başka bir tasfiye dalgası geldi. Hala da süren bu tasfiyelerden sonra akla ister istemez Amerikan talimnamelerindeki istihbari ifade olan "iti ite kırdırmak" deyimi geliyor. Bu da bir devlet akli olarak zaman zaman devreye giriyor. 12 Eylül de "kardeş kavgası" var diye gelmiş ve sonuçta iki 'kardeşten' de onlarca genci idam sehplarına götürmüş; onları "karıştırıp-barıştırmış", hem CHP'nin hem MHP'nin liderini hapse atmıştı.

ASKER-SİVİL KOALİSYONU DÖNEMİ KAPANDI

Bu noktada ordu müdahalelerinde (27 Mayıs, 12 Mart, 12 Eylül) kalıcılık fikri olmadığını, bir çeşit "balans ayarı" ve "alan temizliği" fikri olduğunu not edelim (Jakoben 9 Mart gerçekleşseydi asker kalıcı olacaktı; partiler kapatılıp yeni anayasaya göre yeni bir tek parti olacaktı). Fakat tabii bir yandan da bu yönelimin kuruculuktan kaynaklandığının da. Kimileri Ak Parti'nin ikinci dönemine kadar ülkeyi bir "askeri cumhuriyet" olarak nitelese de bendeniz bir "sivil-asker koalisyonu" olarak niteleyegeldim. Müdahalelerle oluşan ara rejimleri de askeriye lehine koalisyonun bozulması olarak... Şimdi de Ak Parti'nin ikinci döneminden itibaren koalisyonun iyice çatırdağını ve üçüncü dönemden itibaren de iktidar partisi lehine ciddi ve kalıcı olarak bozulduğunu belirtebiliriz.

İKİ AB ÜLKESİ VE TÜRKİYE

Bu arada, Avrupa'da da, AB ülkeleri arasında da ordunun kurucu unsur olduğu demokrasiler yok mu? Fransa'daki 5. Cumhuriyet ve De Gaulle gerçeğini nereye koyacağız? Ya da Portekiz'de ordunun belirleyici olduğu ve demokrasiyi getiren Karanfil Devrimi'ni? Namluların ucuna konulan karanfillerden dolayı Karanfil Devrimi denilmiştii Portekiz'deki faşist diktatörlüğü yıkan ve demokrasiyi getiren devrime. Belki Türkiye ile Fransa ve Portekiz'in farkı ordunun kılıcını çekerek kurduğu düzenin daha çok ve kesintisiz-kalıcı demokrasiye evrilmesi. Türkiye'de ise rejimin zorlanması, rejim değişikliği kaygılarıyla ordunun da buna karşı direnme eğilimiyle -en azından son sekiz yıla kadar- yaşanan sancılı süreçler söz konusu. Ordunun kaybettiği askeri okullar, askeri hastaneler vb. mevziler ve sosyal statüdeki muazzam düşüşün etkilerinin ne olacağını zaman gösterecek. Ki, şimdiden en azından emekli askerler bazı mevzilerin yeniden kazanılması için çaba harcamaktadır ve bu çabalar anlaşıldığı kadarıyla muvazzaf askerlerce de takdir edilmektedir. O yüzdendir ki, tevekkeli değil iktidar da emekli askerlerin yazıp çizmesinden, televizyonlarda konuşmasından rahatsızlığını ifade etmektedir.

ORDU-SİYASET İLİŞKİSİ HAKKINDA BİRKAÇ SÖZ...

En başta da değindiğim gibi, en doğrusu vesayet olmaksızın siyaset ve ordunun işbirliği söz konusu olduğunda; siyaset ordunun, ordu da demokratik siyasetin ve yurttaşın demokratik siyasetteki konumuna katkıda bulunduğu ülke adına ciddi bir sinerji doğar. Ancak bunun için siyasetin ordunun hassasiyetine ve tarihsel müktesebatına saygısını göstermesi ve gerekli dönüşümleri ikna yöntemini devreye sokarak, onurunu zedelemeyen gerçekleştirmesi yerinde olacaktır. Bu bağlamda ordunun da skolastik şekilde şartlanmış olarak konumunu sürdürmesi yerine, demokratik süreçlerdeki

gelişmeleri dikkate alarak hareket etmesi, kendisine çeki düzen vermesi gerekirdi.

Türkiye özelinde ordunun çok özgün bir yeri var. Osmanlı'dan başlayarak çağdaşlaşmanın, sonra da Kurtuluşun ve Kuruluşun lokomotifleri olan ordunun kurucu olmaktan kaynaklanan "koruyan ve kollayan" konumunu sürdürmek istemesi bir yere kadar doğaldır. Ancak sonrasında yeniden zihni yapılanmayı gerçekleştirerek koruma kollamayı bütün topluma taşıması yerine; gerek gördüğünde müdahale etmek ve bir baskı grubu olarak dolayimli siyaset unsuru rolünü oynamaya çalışması ne kadar doğrudur? Maalesef bu hüviyeti de çok sonraları, ancak 1990'ların ikinci yarısından başlayarak kazanmaya yöneldi fakat bu kez artık köhneleşen yapısıyla ilerleyen sözde cemaat yapılanmasını bertaraf edebilmek bir yana, hükümetin de oluşturduğu siyasi iklimle bu yapıya teslim oldu. İlker Başbuğ'un son çırpınılarıyla bir devir kapandı.

Öte yandan, tutum ve davranışlarıyla askeri siyasetin içine çekip adeta bir muhalefet partisi, bir "silahlı kuvvetler partisi" gibi askeriye siyasetin göbeğine çekme girişimleri de zaman zaman yaşandı. 28 Şubat süreci buna bir örnektir. Keza, Ak Parti hükümetlerinin kimi uygulamaları ve kumpas davalarındaki yaklaşımı da askeri, en azından emekli askeri siyasallaştıran ve bir muhalefet partisi gibi siyasi tutum almaya zorlayan boyutlara uzandı. Tabii toplumun en disiplinli, en örgütlü ve çağdaş donanımlı kurumu olarak ordu elinde silah da olunca toplumda ayrıcalıklı bir güç olabiliyor ve de siyasetteki boşluğu doldurup tahkimat yapabiliyor.

Bu noktada siyasete de bir çift sözüm var... 12 Eylül'den öncesinde siyasetin askeri çağırması diye bir gelenek vardı. Ya da şapkasını alıp gitmek... Demokratik siyasetin vazgeçilmez bir unsuru olan "uzlaşma" fikri yoktu ya da çok zayıftı. Beklenen uzlaşma olmayınca da askerin müdahalesinin önü açılıyordu. Son 18 yıllık dönem ise bir tür "rövanşizm" dönemi. Tabii bu rövanş ikliminden askeriye de nasipleniyor. İktidar askeriye iyice içdiş edip kıpırdıyamaz hale getireyim, itaatkar kılayım derken hükmi şahsiyetiyle oynuyor. Bu da ters yönden bir eleştiri konusu olmaya mahkum. Evet, asker müdahale etmesin, baskı grubu da olmasın ama siyaset de, özellikle iktidar da askerin saygınlığını, ağırlığını sıfırlamasın, onurunu kırmasın. Askerin Atatürk'le bağlarının koparılması çok yersiz. Askerin hastanesinin, okullarının kapatılması, abuk sabuk uygulamalara gidilmesi çok yersiz. İktidarın ve tümüyle siyasal elitin yapması gereken, ülkede oluşturacağı siyasi iklimle, demokratik değerler manzumesiyle askerin ve toplumun zihninden "müdahale" fikrini, ayrıcalıklı konumunu sıfırlamaktır. Tabii askeri de buna hazırlayarak...

YERİ GELİNCE KILICI ÇEKMEKLE OLMUYORMUŞ

Hep altını çizdiğim bir nokta var; Atatürk ve İnönü'den sonra da Türkiye Cumhuriyeti yurttaşı genç erkekler asker ocağına gittiler askerlik görevi için. Milyonlarca genç asker kıt'alara celbedildi. Peki askeriye bu gençleri Türkiye Cumhuriyeti kurucu felsefesine kazanmak adına ne yaptı, ne kadar yaptı? Yine altını çizeyim; "koruma ve kollama" için kendini tek sorumlu hissedip yurttaşların değişik halkalarını demokratik değerlerle donanarak koruma ve kollama misyonuna ne kadar dahil etmek için çaba harcamıştır askeriye? Feodalitenin çözülmesi için mi çalışmıştır, tersine feodalitenin verilerini baz alarak mı hareket etmiştir? Mühendisler, işçiler, sağlık emekçileri, üretici köylüler vatani koruyup kollayamaz mı? Bu handikapı aşamayan askeriye bilinçaltı bir refleksle uzun bir süre "nasılsa siyasette düğüm olduğunda ve çözülemediğinde kılıcı vurup düğümü çözeriz" diye düşündü ve hareket etti. Maalesef, aşırı ve tek başına korumacı yaklaşım başka toplum kesimlerini de "nasılsa ordu var" atalet duygusuna da itti. Bu da bir çeşit "vazife terki" oluşturdu ya da "durumdan vazife çıkarma" işini tek başına askeriye yükledi.

KONTROL İSTEĞİ YA DA ÇENGEL; ORDUYA EN BÜYÜK KÖTÜLÜK

Siyaset ve ordu arasındaki ilişkilerde, bu ilişkinin kalitesinde ve pozitif cereyanında ya da tam tersi yönde etkili olan bir boyut da siyasal partilerin orduya çengel atma girişimleri. İktidara gelmek isteyen bir siyasal partinin orduya çengel atması ya da iktidar partisinin orduyu istediği şekilde ve yönde dönüştürmesi ordu için ciddi bir tehlikedir. Orduda hizip, ağacı kemiren kurt gibidir. Bütün bunlar orduya kötülüktür. Atatürk'ün erken cumhuriyet döneminde hem asker hem milletvekili olanların görevlerini nasıl ayırdığı, "ya askerlik ya siyaset" dediği malum.

Bilhassa demokrasisi ve ekonomik-sosyal gelişmesi tam oturmamış ve askeriye'nin güvenilirliğinin üstte olduğu ülkelerde iktidara yaklaşmanın en kestirme yolu elinde silah gücü olan askeriye'yi kullanmak oluyor. Keza, iktidardaki partilerin de iktidarını ilelebet bir anlayışla sürdürme garantisi olarak askeriye'ye çengel alıp dönüştürme gayreti yine yukarıda sözünü ettiğim türden ülkelerde olabiliyor. Türkiye'de Ak Parti dönemindeki iktidar-ordu ilişkisinin gelip dayandığı nokta işte askeriye'yi dönüştürüp iktidarını uzun süreli olarak garantiye almak anlayışının bir sonucudur. Bunun bir ileri aşaması ise muhalefeti 'şeytanlaştırıp' "tek parti" olmak, "parti-devlet" özdeşleşmesini sağlamaktır. Siyasetin "okul-cami-kışla" dışında tutulması ilkesi maalesef en çok Ak Parti iktidarı döneminde çiğnenmektedir ve bunun faturası karşısındaki dirençle birlikte "aşırı kutuplaşma" olarak çıkmaktadır. İktidarın gözönünde tutması gereken bir şey var oysa; aşırı kutuplaşma, bilhassa bizim gibi fay hatlarına sahip ülkelerde ciddi ulusal meseleler ortaya çıkarsa büyük bir handikap demektir. Cephe gerisindeki yığınakta ciddi bir handikap anlamına da gelebilecek aşırı kutuplaşmayı bu yüzden sadece stabil ortamda düşünmemek gerekir.

XXX

Sonuç olarak orduyu yanına çekmek ve kontrolü altına almak bir iktidar için 'iyi' gibi gözükebilir ama sonuçta ordunun en çok gerektiği ulusal meselelerde, hele ciddi bir savaşta halksız ordunun bir işe yaramayacağı bilinciyle "iştaha gem vurmak" ve orduyu çoğulcu demokratik sistemde ve kurucu felsefe ve ilkeler doğrultusunda Türkiye Cumhuriyeti'nin ordusu olarak rahat bırakmak en iyisidir. Bugün gelinen noktada Milli Savunma Bakanı'nın uyduruk bir üniforma giyerek askeriye'yi bizzat fiilen yönetmesi çok karikatür ve yanlış bir eğilimi somutluyor. Ordu, Milli Savunma Bakanlığı'na bağlı olabilir ama bu kadar da değil!

XXX

Bitirirken şunu da belirteyim, aslında bu yazıdan amacım değerlendirmelerimi okurla, ilgili kamuoyuyla paylaşmak kadar biraz da tartışma açmak... Bakalım yazdıklarım tartışılacak mı, ne kadar tartışılacak? Ne kadar tartışılırsa da o kadar amacına ulaşmış olacak.

Muzaffer Ayhan Kara

Odatv.com

M. Ayhan Kara

Diğer Yazıları

Altay yeni statta ilk maçta kayıp

11.12.2021

"Bay Gol"den son mesaj

08.12.2021

Büyük acıya rağmen maça çıktı

06.12.2021

Göztepe orada lider

02.12.2021

Üç büyükler Trabzon'a çalıştı

29.11.2021

AKP'de Mustafa Denizli ismine tepki

28.11.2021

Tüm Yazıları

Popüler Yazılar

Müyesser Yıldız

TESUD Başkanına neler soruldu?

30.06.2021

Dr. Hüseyin Nazlıkul, M.D. PhD.

Hastalıklara karşı direnç nasıl artırılır

03.10.2021

Salih Seçkin Sevinç

Pandemi bahaneleri oldu... Restoranlar bizi ya...

03.10.2021

Rafael Sadi

O kritik ziyaretin arka planı

03.10.2021

Yusuf Yavuz

Yeni plan devrede

17.06.2021

Soner Yalçın

Tehdit etmeyin

18.06.2021

Soner Yalçın

Tunus'un foncuları

28.07.2021

Soner Yalçın

Erdoğan'ın öfkesinin sebebi

26.10.2021

Sami Menteş

Milli Eğitim Bakanı yalan söylüyor

25.06.2021

Soner Yalçın

30.06.2021

İletişim

Haber Merkezi: 0 216 449 32 00

Faks: 0 216 449 32 00

Mail: info@odatv.com

İletişim

Künye

Gizlilik Sözleşmesi ve Koşullar

Mobil Uygulamalar

Reklam

Reklam: 0 216 449 32 00

reklam@odatv.com

© 2021, Oda TV. Tüm haklar saklıdır.

ANA SAYFA

YAZARLAR

VIDEO

FOTO GALERİ

ARŞİV

KATEGORİLER

